

„En mijn Heer Gemaal?” had Aurora gelachen. Ottavio zei, dat hij nog niet wist wat hij doen zou, Mussolini interesseerde hem niet. „Ga dan naar den Borgo Ognissanti,” drong ze; „juist nu de winkels gesloten zijn, heb je eens tijd, om de boeken bij te houden. Dan kunnen jullie zoover samen gaan!” — Met hun drieën zijn ze toen de deur uitgestapt, zij zoogenaamd de Via Strozzi in, en Ottavio en Yan de Vigna Nuova....” „En Ottavio zegt,” fluisterde Lorenzo door, „dat ze expres allemaal scherpe dingen had gegeven, met peper en curry, en twee wijnen, en likeuren bij de koffie.... Nou, en toen zijn Ottavio en Yan naar den dichten winkel gegaan.... Aurora wist heel goed, dat ze daar 's avonds wel meer kwamen, als hij niet naar San Domenico kon.... En toen is Aurora weer naar huis teruggelopen, en heeft de meid meegenomen, om een getuige te hebben, en toen is zij ze gaan betrappen, een twintig minuten later!

„Een schandaal, tegenover die meid! Ze waren allebei in een kostuum.... Het serpent.... Ottavio miste al sinds een tijd het tweede sleuteltje van het veiligheids-slot. Dat had zij weggenomen, met opzet natuurlijk....”

Renato was kapot. Hij voelde zich afgebrand van binnen, of hemzelf de schande overkomen was, — een smartelijke verslagenheid zonder gedachten. Maar eensklaps waakte hij op.

„Want, natuurlijk,” ratelde zacht Lorenzo door, „'t eenige, waar 't haar om te doen is, dat was een voorwendsel om scheiding aan te vragen, omdat ze naar Rome wil! Iets, waar Ottavio nooit vrijwillig in zou hebben toegestemd.... om het kind, begrijp je. Hij is radeloos. „Ik ben verloren,” zegt hij maar; en hij heeft gelijk, een uitweg is er niet. Hij is op heeterdaad betrapt, onder getuige. Er is niets aan te doen. En ze heeft het dadelijk gezegd: „Ik ga weg, en Silvio blijft bij mij....” Daarom heeft hij zich bedronken van avond....!”

Dan ontwaarde hij zijn vaders grauw geworden gezicht, zijn verhongerde oogen, zijn trillende snorren. Plotseling zakte zijn opwinding. Hij begreep de verwoesting, die er was aangericht in het oude hart daar naast hem.

„'t Zal voor jou ook beroerd zijn, Silvio te missen,” kwam hij dan met een stem, verbleekt van medelijden.

De klok van het Palazzo Vecchio sloeg drie uur, en nog lag Renato met een strak-wakker hoofd achterover in het duister te staren. Er schemerde al licht langs de blinden, die hij vergeten had op de knippen te doen.

Als een brok met snijdende kanten, dat niet weg wou en niet weg kòn, zoo stak hem het verdriet in de hersens. En het was allang niet meer om hemzelf, dat hij leed; het was om Silvio.... wat moest er van zijn jongetje worden, alleen, bij die moeder, met wie weet haar amant, daar ergens in